

Kapitola první: Trable na cestě

Předem bych vám rád představil naše hrdiny, dvojčata Sarah (čti Sarach) a Michaela (čti Majkl) Foxovy. Oba pochází z malé vesničky z Naptonu v Anglii, oběma je okolo dvaceti a oba se shodou okolností snaží být tak trochu dobrodruzi, jako je naše Lara. Tahle jejich posedlost začala už v dětství, kdy si spolu hráli na akční hrdiny, pobíhali lesem a zkoumali všemožné záhady, či každou zrezlou věc, kterou našli na smetišti. Četli dobrodružné knížky, cestopisy a historické romány. Nejvíce je pak zaujala právě všemožná dobrodružství hrdinky pocházející z aristokratické rodiny, Lary Croft. Co se týče televize, tak oblíbené filmy byly vždy ty s Indianou Jonesem a ze seriálu měli rádi Lovce pokladů. Velice jim totiž imponovalo, že hlavní hrdinka měla stejné příjmení jako oni. To víte, Sydney Foxová. Brali to jako jistý druh znamení. Ale teď už k příběhu.

O hodinu dříve, taktéž v Egyptě:

„Michaele, vstávej! Vstávej, venku se něco děje!“ rýpala Sarah klackem do svého bratra.

„Ne, do hola ne, mami! Ehm, co se děje?“ odpověděl zděšený a ještě nevyspalý Michael, načež zívá, porozhlédl se po místnosti a pak řekl. „Sarah, proč mě budíš? A ještě k tomu do mě rýpeš tím klackem?“

„Na to existují pouze dvě odpovědi. Zaprvé mě to baví a za druhé se podívej z okna!“

Michael vylezl rychle z postele a přešel přes pokoj, načež zakopl o papuče na zemi. Něco zamumlal a pak se podíval z okna přesně tak, jak mu sestřička poradila. „Pane Bože, co to je?“

Místo běžné noci bylo nebe rudé a po ulicích chodily vystrašení lidé, kteří se modlili ke svému Bohu - Alláhovi. Je to snad apokalypsa? Armagedon? Konec života na zemi? To snad ne!

„Moc se mi to nelíbí. Už jsme tak blízko našemu cíli. Lara by měla být někde tady poblíž a já si to setkání s ní nenechám nikým překazit, ani žádnou apokalypsou. Je na čase jít, Michaele!“

„Máš pravdu, dej mi pět minut a můžeme vyjet.“ Odpověděl jí, avšak času potřeboval víc. Po chvíli vyběhli z malého a velmi levného hotýlku, naskočili do pronajatého džípu a hurá na cestu. Ovšem vyjet z města bylo vcelku obtížné a téměř nemožné. Jak už se přesvědčili výhledem z okna, lidé, kteří se obávali znamení z nebes, se modlili všude možně a to klidně i uprostřed ulice. Sarah toho aspoň využila a tak si namalovala obličej.

Netrvalo dlouho – asi půl hodiny - a konečně vyjeli z města. Cesta však nebyla nějak extra vyježděná a tak museli vjet do pouště. Sarah telefonovala se svým zdrojem a tak přibližně věděli, kde mají Laru hledat. „Tady!“ řekla a ukázala prstem na mapu.

„Uvědomuješ si, Sarah, že za chvíli se setkáme se ženou, která plně ovlivnila náš život? Já se tak těším, to je úplně šílené!“

„Já vím! Ty roky co jsme o ní jen četli, viděli v reklamách a teď ji uvidíme na živo. Jsem tak šťastná!“ Jejich štěstí bylo tak obrovské, až si začali nahlas zpívat. Zpěv však po chvíli nakonec přerušila Sarah.

„Můj Bože, my už se chováme jako malé děti!“

„Ale sestro, víš, že mě můžeš oslovovat jménem.“

„Mlč!“

„Ale když jinak nedáš.“

„Mlč!“ Oba zmlkli.

„Hele, podívej se támhle, co to je?“

„To jsou, to jsou.... Kobylky!“

A měli pravdu, před nimi se nacházel obrovský roj kobylek, který se řítil přímo na ně.

„Co budeme dělat? Co budeme dělat?“ vykřikovala zděšeně Sarah.

„Asi nic, jedeme dál. Do auta se přece nemůžou dostat!“

„Jak myslíš.“

Po pár vteřinách vjeli autem přímo do roje.

„Nic nevidím, jak můžu řídit auto, když nic nevidím!“

„Michaeli, jsme v poušti. Můžeš jet klidně rovně a nic se nestane!“

Jak řekla, tak také udělal. Jel rovně a naslepo. Ono se to nezdá, ale opravdu, když vjedete do roje kobylek a ještě tak velikého roje, jako naši sourozenci, není opravdu nic vidět. Jako by vás obklopila černočerná tma. Po chvíli z něj však vyjeli a narazili do stromu. Ovšem to nebylo vše. Krom toho, že nabourali, se jim ještě auto začalo pomalu potápět.

„Co to je?!“

„Tomu se, drahá sestro, říká tekutý písek.“

„Aha, tak to je sranda, co budeme dělat?“

„Hlavně buď v klidu. Normálně vystoupíme a dostaneme se na místo, kde už není. Na Discovery jsem sledoval jeden pořad, jmenovalo se to myslím Bořitelé mýtů a tam ukazovali, že se utopit v tekutém písku nedá, že tě to vlastně nadnáší.“

„Tak dobře.“ Oba vylezli z pomalu se topícího džípu ven, avšak co se nestalo.

„Michaeli, myslím, že v tom pořadu asi kecali, protože já se teda rozhodně nenadnáším! Spíš se potápím, a to hodně rychle!“

„Hlavně se nevztekej, nebo ti na čele vyleze ta žíla!“

„Cože?“

„Nic. Musíme vylézt na ten strom! Ten se nepotápí!“

„No dobře.“ Pomalu se vyšplhali na čím dál tím více potopené auto a přes něj na starý seschlý strom. Sedli si na větev a začali se hádat.

„Perfektní, to se ti povedlo. Nejenom, že se ti podařilo nabourat do stromu, ale ještě k tomu jsi vjel přímo do tekutého písku. Gratuluji ti. Teď už jsi spokojený?“

„Ha! Já nevím kdo tady vykřikoval – Jsme v poušti, nemůže se ti nic stát, když jedeš rovně!“

„Bla, bla, bla. To jako když ti řeknu Skoč z okna, tak skočíš?“

„Ne, ale...“

„Dost! Teď už budeme dělat všechno po mém. Tvé znalosti tekutého písku nás dostaly leda tak na větev. A navíc, jsem starší!“

„Jo, starší, ale jenom o tři minuty.“

„To je jedno, jak už jsem řekla. Jsem starší a tak budu rozhodovat já! Tak pravila žíla!“

„Tak rozhoduj, můžeš začít.“

„Přemýšlím,...právě jsem rozhodla....hmm....že tady budeme sedět a čekat na pomoc!“

„Perfektní plán, běžně projíždí pouští tisíce lidí, máme obrovské štěstí.“

Krvavá mračna se rozplynula a hodiny ubíhaly. Slunce vylezlo a naši hrdinové začali usychat stejně tak, jako ten strom, na kterém seděli. Přemýšleli, mlčeli, až to Michael nevydržel a ticho prolomil. „Víš, jak jsme tehdy počítali ty pravděpodobnosti?“

„Konkretizuj to.“

„No, jak jsme počítali, jaká je pravděpodobnost, že můžeš nabourat v poušti.“

„A jo, ty myslíš, jak je typické to, že když je v poušti jeden jediný strom, že do něj zákonitě musí někdo nabourat?“

„Jo, přesně to... tak my jsme to teď prožili v praxi.“

„Máš recht.“

„A víš, co jsem si teď uvědomila?“

„Ne, co?“

„Že mám v kapse mobil, hihi.“ Začervenala se.

„Ty jsi měla celou tu dobu, co se tu sušíme jak švestky, mobil, a nepoužila jsi ho?“

„Tak se omlouvám, nějak mě to nenapadlo.“

„Ukaž, dej ho sem!“

„Ne, je můj!“

„Říkám ti, dej ho sem, na tebe se nedá spolehnout!“

„NE!“

Jak se tak o mobil hádali, vypadl Sarah z ruky a potopil se do písku.

„To se ti povedlo! Odted' s tebou už nikdy nepromluví!“ rozčilovala se Sarah.

„Obrovská škoda, nevím, jak to bez tebe přežiji.“ Odpověděl ji ironicky Michael a pak, aby se protáhl, si stoupl a rozhlížel se po poušti. „Sarah? Sarah!“

„Já s tebou nemluví!“

„No, dobře, tak se mnou nemluv, ale támhle jede bílá limuzína.“

„Máš fata morgánu.“

„Ne, vážně. Jede tam bílá limuzína.“

„Ukaž. Vážně, máš pravdu, jede tam bílá limuzína, jsme zachráněni.“

„Tady jsme, haló!“ Začali oba hlasitě hulákat a doufat, že si jich člověk v limuzíně všimne. A ač se to nezdálo, měli štěstí a on si jich všiml. Přijel k nim, jak nejbližší to šlo a vystoupil.

„Jak jste se tam dostali?“ vykřikl na ně.

„To je dlouhá historie, raději nám pomozte se odsud dostat!“

„Tak jo. Zkusím zjistit, kam až ten tekutý písek sahá“ Záhadný cizinec našlapoval opatrně krůček po krůčku, tak, aby omylem nešlápl do onoho prokletého tekutého písku. Krok co krok se k nim blížil, až se dostal ke stromu, načež se začal smát. „Nechci vám nic říkat, ale asi na tom stromě sedíte trochu zbytečně.“ Tohle už Sarah pěkně vytočilo.

„To si děláte prdel. Tak on je ten tekutý písek jen z jedné strany toho stromu? My jsme mohli kdykoli odejít? Tohle je nejhorší den v mém životě. Nejenom, že se nám potopilo auto, vjeli jsme do hejna kobytek a schli na téhle větvi, ale...“

„Ještě jsi zapomněla na to, že sis utopila mobil.“ Doplnil jí bratr.

„...ale...No nic.... jdeme dolů.“ Oba slezli a zeptali se svého zachránce na jméno.

„Jmenuji se Werner Von Croy.“

„Vy jste Werner von Croy? Ten Werner von Croy?“

„Už to tak bude.“

„Michaeli, víš, co to znamená? To je velký učitel Lary Croft! Mimochodem, nevíte o ní něco?“

Werner se zarazil, poklesl hlavou a smutně konstatoval. „Bohužel vím.“